

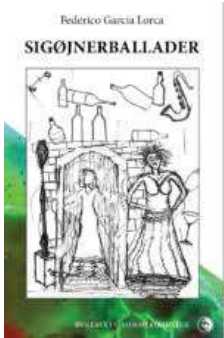
DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver? **Forfattere i Den smalle bog** **Læs Den smalle bog fast** **Kontakt og kolofon**

Den uafrystelige Lorca

Federico Garcia Lorca
Sigøjnerballader Digter i New York
Det Poetiske Bureaus Forlag 2020 -
Bureauets lommebibliotek Af Carina
Wohlk. Kender ...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftets kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- Læs Egil Hvidt-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne

søndag den 18. oktober 2020

Nærvær og sansning i hendøen eller tilblivelse

Daniel Boysen
Står på tæer under vand
Forlaget Silkefjret

Det er virkelig en mixed media udgivelse Daniel Boysen har begået med sin nye digt og fotomontage udgivelse sammen med sin efterhånden faste samarbejdspartner fotokunstneren Mariana Gil, *Står på tæer under vand*, der ledsages af en digitalt udgivet malende oplæsning med lydsparring leveret af musikeren Martin Lau, som kan opleves her på Spotify: <https://open.spotify.com/album/4Spx8PPdzv9Wc4RuE2os6v>

Vi føres ind i værkets univers med de indledende digte, der straks spænder os ud i uvisheden om klokken er 1 minut i eller 1 minut over en klimakatastrofe, hvor verden står under vand, og i uvisheden om vi drømmer eller er vågne i vores orientering og tilværelse:

havene stopper
med at lytte
til kysten
bølgerne lægger sig
som højhuse
en fisk bor
øverst oppe
med udsigt

til vandet

Allerede her i det første afsnit HAVENE ÆDER ALT møder vi den integrerede drømmende og sanseligt helt skarpt pointerede sekvens af digt, fotomontage og lyd, der belyser hinanden i dette vandskab: I dag ligner bladene et hav på græsset...

De højeste bygninger
ligger i en dis
som havdyrene
er ved at æde

Yderste anstrengelse eller opgivelse

Alt er til stede samtidig og er derfor ved at destrueres og forsvinde. I glimt kun ser vi det 'en skyskraber/er styrtet/i indlandsisen/millioner af år/opløses/på få minutter'. Nu er jeg så bragt i den situation, hvor jeg desperat anstrænger mig eller er ved at opgive, forsøger at orientere mig 'hvor er overfladen' eller glider i et med bunden i koralmarkerne 'min hud/mod de blege/kolonier/under mig'. Og hengiver mig så opgivende til overvejelser om 'hvordan mon/det føles/at uddø'. Menneskeheden er ikke længere et fælles livsvilkår 'på gaden går/folk rundt/med sig selv/under armen'. Vi er i eller er på vej mod nulpunktet 'himlen over os/er slukket'. Usikkerheden, desorienteringen og opløsningen er skyllet helt igennem os og har invaderet os. 'Bølgerne bryder/min krop/som et dige':

er alt
som det
skal være...

Hvordan er
man til
i denne verden

Men befinder vi os virkelig helt nede på bunden? Tvivlen sætter ind med det samme i næster afsnit, der hedder FALDER, FALDER. I det befinder vi os skiftevis i fortid og fremtid, i drømme eller dagdrømme. Dels begynder universet forfra, ændrer en ny atmosfære, der måske ikke er så CO2 forgiftet og vi holder vejret mens vi hopper i og spørger 'hvordan vender/man tilbage/fra de døde' mens kræfterne slipper op i disen hvor byen ligner 'noget der/allerede er/forbi':

drømmens lys
er morfin

Ikke død
døende

drypper blæk
i dit øje

Hvilket er suppleret af en fantastisk fotografi af et lysnende blåt ståltræ, der både imploderer og eksploderer mere og mere hvidt i kronens centrum.

Dels har vi taget en færgе tilbage i tiden, hvor vi bestiger verdens højeste bjerg vi går rundt og mærker det som havbund under os

Det er et af samlingens centrale digte som også står foldet om bagklappen til bogens omslag, der netop er et taktikt nupret hav med en anet havbund der kunne blive en vulkan. Og som netop hvis man slår klappen lidt ud bliver en bjergryg. Omslaget understreger den sanselige synastesi af de mere end 5 sanser bogens univers hele tiden bringer i anvendelse og understreger tvivlen på den såkaldte vikalighed og vores eksistens. Den indfinder sig også med det samme her:

er havet
her
slet ikke
som enten er en konstatering eller et spørgsmål. Eller er det både og?

En due er død og mit digt
sendte én til vejrs

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address... Submit

Slå op i Den smalle bog

Søg

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2020 (56)
 - december (4)
 - november (7)
 - ▼ oktober (6)
 - Sydafrikansk hukommelsestab
 - Den privilegerede arbejdsløse
 - Niervær og sansning i hendøen eller tilblivelse
 - Hinkeruder på Vesuv
 - Religiøs kulturmøde
 - Slave af de sociale medier
 - september (6)
 - august (6)
 - juli (6)
 - juni (5)
 - maj (3)
 - april (2)
 - marts (4)
 - februar (3)
 - januar (4)
- 2019 (49)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (75)
- dagbøger (1)
- digtsamling (27)
- En litterær refleksion (5)
- essay (4)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (11)
- klassikerlæsning (13)
- kortroman (4)
- kunstbog (10)
- lyrik (3)
- noveller (4)
- prosa (6)
- prosadigt (2)
- roman (16)

Sidevisninger i alt

125,101

Dels løber vi endelig igen gennem dagdrømme ind i en fremtid oven vande ved kysten, hvor bølgerne lyser, en hvals sang brøler og det hele flyder sammen ustabil i tid og sted:
ålegresset svæver
tager plads
i mit rodnet
alting lysner
alting falder
falder

SOLSKIN I DEN BLINDES STUE

Samsansningen og en tilværelse, hvor vi både er vågne og drømmer og besvarer Hamlets spørgsmål at være eller ikke være med et vedholdende både og, understreges af sidste afsnits titel, der samtidig er titlen på Anna Anchers berømte billede hvor lyset føles gennem huden og bliver ekstremt sanseligt tilstede paradoksalt nok på grund af sin uhåndgribelighed: SOLSKIN I DEN BLINDES STUE. Afsnittet starter med at vandet bliver dybere vildere og vælter husene hver nat så algerne vækkes og opfanger sollyset og vi blot er et embryo i fostervandet, trukket
tilbage til
larvestadiet
fylder gællerne
med væske
dagene ligger i
kroppen
forstår du
vi findes
ikke

Selvfølgelig indgår kærligheden sammen med synæstesen, samtidigheden og vores genskabelse af menneskehedens historie fra foster til voksenliv i genskabelsen af verden. Den begynder banalt med en værtshustur, 'så længe/man danser/kan man ve/ikke dø. Men arterne skyller alligevel livløse mod land.
mine nethinder
er massegrave
indtil
du råber
mit navn

Bagefter får de en allersidste en og håber at vågne i morgen og at de kan gøre det igen 'og se/kuplens ar/der heler' og høre:
fuglene der
afløses

af ambulancer

Kærligheden 'står på tær/ved din kyst' og 'dig i sollys' ophæver afstand i sted og tid. Verdens skabelse på ny. Vinduet åbnes og krebs kravler rundt i i æbletræerne, hvor æblerne falder mod jordens skelet. Og solopgangen er den
her
hører den til

Folk ligner små titaner 'halv menneske/halvt hav' og bliver mindre fremmede, mens 'vi svømmer/mod horisonten', og 'solen kaster/sine tentakler/om byen/der forsvinder'. Til sidst ophæves skellet mellem elementerne, drom og vågenhed og det bliver menneskehedens eksistensvilkår:
er digerne
lettet

drømte du
det her

er vi
lysvågne

er vi her
slet ikke

Den sidste ledsagende fotomontage er et suggestivt land- eller vandskab hvor lyset og væksten vokser frem som det helt dominerende element.

Postkort fra en skildpadde

Synæstesen og uvisheden om tid og sted, drom eller virkelighed, lys eller et bundløst hul, der også kan være en syntese, forstærkes til helt nærværende sansning af den langsomme, roligt rullende tone og rytme i sproget. Overgange er hele tiden umærkeligt glidende, ikke abrupte brud, og opdaget langt henne når en ny tidevandsbolge bryder overfladen. Som f.eks. her *lyset finder vej/ gør rummene/ til hjem/ kranerne kører/ i ring/ skærer forbindelsen/ til himlen/ over* , hvor lyset viser sig at opstå af sig selv eller i sprogets forbindelse af os, eller i denne passage fra sidste afsnit i bogen: *broen over bæltet/ er en tunnel/ skaller langs/ skinnerne/ en sværm/ af sardiner/ hægtier sig/ på toget*, hvor vi både kører over og under jorden og langsomt finder os selv under vand, fordi det er en sværm ikke af insekter men sardiner der hægtier sig på toget.

Daniel Boysen er ikke en lyriker der skriver meget om at skrive, han udfolder heller aktivitetens potentialer end skriver abstraktioner om det. Og når han så skriver om sproget er det i ligeså langsomt rullende overgange fra konkret til abstrakt til konkret, som demonstrerer sprogets paradoksale skabelse af nærvær selvom det er umuligt på grund af afstanden i tid og sted:
en skildpadde sender
et postkort
fra bugt
til hav
skriften
et uddødt sprog
den sidste
af sin slags
jeg er her nu
skriver den
ved enden

Står på tær under vand er afgjort en digtsamling der gennemspiller klimakatastrofens aspekter og konsekvenser for vores eksistens som individer og menneskehed på en helt ny måde. Læs den, bliv klogere og forsigtigt opmuntret og især fuldstændig opmærksom og nærværende med alle sanser midt i de *vilde bølger/som mundene/forsøger/at sluge*'.

Thorvald Berthelsen

Indsendt af Jakob Bronnum

Ingen kommentarer:

Tilføj en kommentar

Angiv din kommentar...

Kommenter som: connya (Google)

Log ud

Udgiv

Forhåndsvis

☐ Underret mig

[Nyere indlæg](#)

[Startside](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: Kommentarer til indlægget (Atom)